

Jézus a gyertyatartók között

Az Egyház, a Prológus és Epilógus között – Jel 1:9-20

Egy ünnepi bevezetés: szombaton az Úrral.

Mennyei hang és bemutatkozás; a hét kisázsiai gyülekezet nevének felsorolása.

Első pillantása: hét arany gyertyatartó között látja járni az Ember Fiához hasonlót.

Figyelemre méltó: Dánielnek azt mondja az Úr, hogy pecséteid be e könyvet a végső időkig, Jánosnak a látomás elején megmagyaráz egy titkot.

"Írd le hát, amit láttál, **a jelent, és ami ezután történik.** A hét csillagnak, amit a jobbomban láttál, és a hét arany gyertyatartónak ez a titka: a hét csillag a hét egyház angyala, a hét gyertyatartó meg a hét gyülekezet." (19-20. v. kat.)

Jézus annak jogán szólítja meg a gyülekezetet (Jel 2:1), hogy ő az, aki kezében tartja a gyülekezet sorsát.

Ha a hét gyertyatartó a hét gyülekezet, azt kell vizsgálnunk, milyen kapcsolatban van az Embernek Fia a gyertyatartókkal. Azzal, hogy a "titkot" megmondja, érthetővé válik az, hogy ami ezután következik, nem független a gyülekezetektől.

Az események két fix pontja: Krisztus és az egyház. Az események, amelyek a könyvben fel vannak jegyezve, akkor válnak érthetővé, ha felismerhető azokban Krisztus és az egyház. Az eseményeknek csak ebben a síkban van jelentőségük.

A történelem: Krisztus és az egyház története. Krisztus nélkül és az egyház nélkül a történelem érthetetlen. Nem a történelemből értjük meg az egyház történelmét, hanem fordítva. Ha Krisztus és az egyház nélkül akarjuk megérteni a világtörténelmet, akkor sötétben tapogatózunk. A történelmet az érti meg, aki megértette, mit akar mondani Krisztus.

Hegel (legjelentősebb német idealista filozófus (1770-1831): "A népek a történelemből megtanulhatják, hogy a népek a történelemből semmit sem tanultak meg."

Augustinus (354-430 legkiválóbb egyházatyja): Aki a történelem lényegét érti, "világosan látja, hogy számára nincs más út, mint Krisztus és az egyház; és ez a kettő egy."

Jézus meghív, hogy a Jelenések könyvén keresztül jobban megértsük az egyház történetét, a gyertyatartók megvilágításában.

Négy gondolat körben vizsgáljuk a gyertyatartó jelentőségét az egyház életében, a kijelentésben:

1. A világosság hordozója

"Ti vagytok a világ világossága."

Mindegyik gyülekezethez intézett üzenetében, arra inti a gyülekezetet Jézus, hogy élete legyen példamutató. Világítson. Lehetett volna kifejezőbb jelképe Isten egyházának, a gyülekezetnek, az evangélium pályafutásának kezdetén, egy pogány világ sodródásában?

A gyertyatartó nem csupán dísz a lakásban. A gyertyatartó a világosság hordozója. Sajnos, a történelem során az egyház nem mindig töltötte be rendeltetését. (Gal 1:6-9).

Nem a "véka" alatt a helye, hanem az asztal közepén, hogy fényével beragyogja azokat, akik a házban vannak. Ez volt a helyzet a korai kereszténység életében.

Az egyháznak így kell világítania a világban. Pál Agrippa királynak: "Nem valami zugolyában lett dolog ez..." (ApCsel 26:26).

Isten művének befejező szakaszában az egész világot be kell világítani az isteni dicsőség fényének, amely az egyházon keresztül kell, hogy megnyilvánuljon. (Jel 14. és 18. fej.) "A föld fénylett annak dicsőségétől."

Fil 2:15: "Hogy legyetek feddhetetlenek, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemdedt nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon."

2. Jézus állandó jelenléte:

"én tiveletek vagyok minden napon, a világ végezetéig." Mt 28:20.

Jánosnak első látomásában úgy mutatkozik be Jézus, mint aki teljesíti a búcsúbeszédében mondott ígétét. A tanítványok még nem ismerték az előttük levő utat és a hosszú történelem küzdelmes századait.

Jézus gondoskodott, hogy a tanítványok ne érezzék magukat egyedül, mikor teljesítik a misszióparancsot. Szükségük volt egy meggyőző bátorításra.

Egyrészt érezniük kellett: **"Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek", másrészt: "Én tiveletek vagyok minden napon, a világ végezetéig."**

Nem szabad elbizakodniuk, mert az bukásukat jelentené, de nem szabad félniük sem, mert az is végzetes következményekkel jár.

Ez a két kísértés sokszor fenyegette az egyházat: Az elbizakodás, amikor az egyház elindul Jézus nevében, miközben Jézus sehol sincs. Jézus ott van a zászlókon, de hiányzik a szívekből.

A másik kísértés: a félelem és a szégyen. *"Mert valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzetség között, az Embernek Fia is szégyellni fogja azt, mikor eljő az ő Atyja dicsőségében, a szent angyalokkal."* (Mk 8:38).

Jézus állandó jelenléte nem a „jelenléti ív”-ben igazolt passzív kimutatás. Nem is a Jézus Krisztusra történő hivatkozás csupán.

"Ami kezdettől fogva vala, amit hallottunk, amit szemeinkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életnek Igéjéről. És az élet megjelent, és láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla, és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál van és megjelent nekünk. Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal" (1Jn 1: 1).

3. Jézus jár a gyertyatartók között. Munkálkodik a gyülekezettel

"Aki jár." "Ez sokkal erőteljesebb leírása Krisztus és egyháza viszonyának, mint az, ahol csak bejelenti, hogy Krisztus a hét gyertyatartó között van. Amiként az apostoli idők gyülekezetei megtapasztalhatták Krisztus gondviselő szeretetét, figyelmét és szolgálatát irányukban, akként a keresztény egyház is, az eljövendő történelmi időszakban." (BC.)

Krisztus munkálkodik a gyülekezetben és a gyülekezettel.

Munkálkodásának legfontosabb jele: **kezében tartja a "csillagokat"** a gyülekezet vezetőit.

A veszély akkor következhet be, ha ez a kapcsolat valamiképpen megszakad. Ha a gyülekezet megszűnik világítani, vagy úgy gondolja, hogy ő a világosság forrása: Jn:1:6-8. Vagy megpróbálja elhinni, hogy küldetésének saját erejéből is eleget tehet.

4. Arany. Értékes fém. Jelzi, hogy milyen értékes, becses a gyülekezet Isten szemében. Ennek legmeghatóbb kifejezése Jn 3:16, és Jel 21:4.

A gyertyatartó elmozdításának veszélye is fennáll: Jel 2:5.